

नमस्तलं, पुं स्त्री, (नमस्तलम् ।) गगनमखलम् । यथा, नैषधे । २ । ६६ ।

“तद्दृष्टीधितधारया रयाद्-
गतया लोकविलोकनामसौ ।

हृदहेमकषत्रिवालसत्
कषपाषाणनिभे नमस्तले ॥”

नमस्तः, पुं, (नमस् मेघाय साधुः । नमस् + “तत्र साधुः ।” ४ । ४ । ६८ । इति यत् ।) भाद्र-
मासः । इत्यमरः । १ । ४ । १७ ॥ (यथा,
हरिवंशे । १५२ । १ ।

“नमो नमस्त्येव निरीक्ष्य मासि
कामस्तदा तोयदृष्टकीर्णम् ॥”)

नमस्तान्, [त्] पुं, (आकाशाद्वायुरिति श्रुतेः
नमः उत्पत्तिकारणत्वेनास्त्यस्येति । नमस् +
मतुप् मस्य वः ।) वायुः । इत्यमरः । १ ।
१ । ६६ ॥ (यथा, रघुः । ४ । ८ ।

“स हि सर्वस्य लोकस्य युक्तदृष्टतया मनः ।
आददे नातिशीतोष्णो नमस्तानिव दक्षिणः ॥”)

नमाः, [स्] पुं, (नमति हिनस्ति कौटादी-
निति । नम + “सर्वधातुभ्योऽमुन् ।” उणां ४ ।
१८८ । इति अमुन् ।) आवणमासः । (यथा,
रघुः । १२ । २६ ।

“स जहार तयोर्मध्ये मैथिलीं लोकप्रोषणः ।
नमोनमस्योर्वृष्टिमवग्रह इवान्तरे ॥”)

मेघः । प्राणम् । वर्षाः । विसतनुः । पतद्यहः ।
इति मेदिनी । से, २६ ॥ पलितप्रार्थम् । इति धरणी ॥

नमाकं, स्त्री, (नमाति याप्रोतीति । नम +
“पिनाकाद्यश्च ।” उणां । ४ । १५ । इति
आकः ।) तमः । इत्युणादिकोषः ॥

नमोगजः, पुं, (नमति आकाशे गज इव ।)
मेघः । इति त्रिकाण्डशेषः ॥

नमोगतिः, स्त्री, (नमसि गतिर्गमनम् ।) आकाश-
गमनम् । यथा,—

“प्रज्ञौनोऽनसखीनडयनानि नमोगतौ ॥”
इति हेमचन्द्रः । ४ । ३८४ ॥

नमोदुहः, पुं, (नमसः दोग्धि प्रपूरयति नदा-
दिकमिति । दुह प्रपूरणे + कः ।) मेघः । इति
शब्दमाला ॥

नमोद्वीपः, पुं, (नमसि द्वीप इव ।) मेघः । इति
शब्दमाला ॥

नमोद्वूमः, पुं, (नमसि धूम इव ।) मेघः । इति
शब्दमाला ॥

नमोद्वीपः, पुं, (नमसो मखिरिव ।) सुख्यः । इति
हेमचन्द्रः । २ । ८ ॥

नमोमखलदीपः, पुं, (नमोमखले दीप इव ।)
चन्द्रः । यथा, तिथ्यादितत्त्वे ।

“नमोमखलदीपाय शिरोरत्नाय धूर्जटे ।
कलाभिर्वह्निमागय नमस्त्राय चारवे ॥”

नमोऽम्बुपः, पुं, (नमसः अम्बु जलं पिबतीति । पा +
कः ।) चातकपक्षी । इति हेमचन्द्रः । ४ । ३६५ ॥

नमोरजः, [स्] स्त्री, (नमसो रज इव ।)
अन्वकारः । इति शब्दमाला ॥

नमोरेखः, स्त्री, (नमसि रेखरिव ।) कुज-
भटिका । इति त्रिकाण्डशेषः ॥

नमोलयः, पुं, (नमसि लयो यस्य ।) धूमः । इति
शब्दरत्नावली ॥

नम्यं, त्रि, नमस्येदमित्यर्थे अष्प्रथयः । नमसम्वन्धि ।
(नाभये हितम् । नाभि + “उगवादिभ्यो यत् ।”
५ । १ । २ । इति यत् । “नाभि नमच्च ।” इति
नभादेशः । रथाङ्गम् । “नम्योऽक्षः । नम्य-
मङ्गनम् । रथनाभावेवेद्म् ॥” इति सिद्धान्त-
कौस्तुभे ।)

नम्याट्, [ज्] पुं, (न भाजते इति । भाज दीप्तौ
+ क्तिप् ।) मेघः । इति हेमचन्द्रः । २ । ७८ ॥

नमः, [स्] अ, (नम शब्दन्तोः + भावे
अमुन् ।) नतिः । इत्यमरः । ३ । ४ । १८ ॥
(यथा, मार्कण्डेये ।

“नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमस्तस्यै नमो नमः ॥”
स्त्रीवलिङ्गेऽपि दृश्यते । यथा, भागवते । ३ ।
१३ । ४२ ।

“विधेम चास्यै नमसा सह लया
यस्यां खतेजोऽभिभवारणावधाः ॥”)

त्वागः । वृत्तम् । इत्युणादिकोषः ॥ (स्त्री,
अन्नम् । इति निघण्टुः । २ । ७ ॥ वचम् । इति
निघण्टुः । २ । २० ॥ खोत्रम् । यथा, ऋग्वेदे ।
७ । १६ । १ ।

“एना वो अस्मिं नमसोर्जो नपातमा ह्रुवे ॥”)
नमतः, पुं, (नम्यते इति । नम + “भृष्टदृशि-
यञीति ।” उणां । ३ । ११० । इति अतच् ।)
प्रसुः । धूमः । नटः । इत्युणादिकोषः ॥

नमसः, पुं, (नमतीति । नम + “अत्यविचमि-
तमीति ।” उणां । ३ । ११७ । इति असच् ।)
अनुकूलः । इत्युणादिकोषः ॥

नमसितः, त्रि, (नमः कृतमिति । नमस् + “नमो-
वरिवः ।” ३ । १ । १६ । इति क्वच् । क्तः ।
“क्वस्य विभाषा ।” ६ । ४ । ५० । इति वा
यलोपः ।) कृतनमस्कारः । पूजितः । तत्-
पर्यायः । नमस्थितः २ अर्चितः ३ अप-
चायितः ४ अर्चितः ५ अपचितः ६ । इत्यमरः ।
३ । १ । १०१ ॥

नमस्कारः, पुं, (नमः शब्दस्य कारः करणं यत्र ।)
विषमेदः । इति शब्दचन्द्रिका ॥ (नमः कर-
णम् । नमस् + क्त + घञ् ।) नतिः । स च
त्रिविधः । कायिकः वाचिकः मानसिकश्च ।
यथा,—

“कायिको वागभवस्त्रेव मानसस्त्रिविधः स्मृतः ।
नमस्कारस्तु तत्त्वज्ञैरुत्तमाधममध्यमः ॥”
कायिकादिरपि त्रिविधो यथा,—

“प्रसार्य पादौ हस्तौ च पतिला दृष्टवत् क्षितौ ।
जातुभ्यां धरणीं गत्वा शिरसा सृष्टम मेदिनीम् ॥
क्रियते यो नमस्कार उत्तमः कायिकस्तु सः ॥
जातुभ्याश्च क्षितिं सृष्ट्वा शिरसा सृष्टम मेदिनीम् ।

क्रियते यो नमस्कारो मध्यमः कायिकस्तु सः ॥
पुटील्लव्य करौ शीर्षे हीयते यद्दयथा तथा ।
असृष्ट्वा जातुशीर्षाभ्यां क्षितिं सोऽधम उच्यते ॥
या स्वयं गदपद्याभ्यां घटिताभ्यां नमस्कृतिः ।
क्रियते भक्तियुक्तैर्वा वाचिकस्तु तमः स्मृतः ॥
पौराणिकैर्वैदिकैश्च मन्त्रैर्या क्रियते नतिः ।
मध्यमोऽसौ नमस्कारो भवेद्वाचनिकः सदा ॥
यत्तु मातुषवाक्येन नमनं क्रियते सदा ।
स वाचिकोऽधमो ज्ञेयो नमस्कारेऽपु पुत्रकौ ॥
इष्टमध्यानिष्टगतैर्मनोभिस्त्रिविधं पुनः ।
नमनं मानसं प्रोक्तमुत्तमाधममध्यमम् ॥
त्रिविधे च नमस्कारे कायिकश्चोत्तमः स्मृतः ।
कायिकस्तु नमस्कारे देवास्तु स्थान्नि निव्यष्टः ॥
अयमेव नमस्कारो दृष्टादिप्रतिपत्तिभिः ।
प्रणाम इति त्रिविधः स पूर्वप्रतिपादितः ॥”
इति कालिकापुराणे ७० अध्यायः ॥ * ॥
राज्ञौ तन्निषेधो यथा,—
“राज्ञौ नैव नमस्कृत्यांतिनाश्रीरभिचारिका ।
अतः प्रातःपदं दत्त्वा प्रयोक्तव्ये च ते उभे ॥”
इति महाभारतमिति केचित् ॥
नतिकरणम् । तत्तु करशिरःसंयोगादि । खाप-
कर्मबोधकयापारविशेषः । इति मुग्धबोध-
टीकायां दुर्गादासः ॥
“सर्वे चापि नमस्कृत्याः सर्वावस्थासु सर्वदा ॥”
अभिवादयेदित्यनुवृत्तौ शब्दः । नाप्रयताया-
प्रयतश्च । इति शुद्धितत्त्वम् ॥
“क्षियो नमस्या दृष्टाश्च वयसा प्रत्युरेव ताः ॥”
इति स्मृत्यर्थसारः ॥ * ॥
“देवं विप्रं गुरुं दृष्ट्वा न नमेद्यस्तु सम्भ्रमात् ।
स कालसूत्रं व्रजति यावच्चन्द्रदिवाकरौ ॥
ब्राह्मणश्च गुरुं दृष्ट्वा न नमेद्यो नराधमः ।
यावच्च्जीवनपर्यन्तमशुचिर्ध्वनो भवेत् ॥”
इति ब्रह्मवैवर्ते श्रीकृष्णार्जसखण्डम् ॥
“देवतायतनं दृष्ट्वा दृष्ट्वा तु दक्षिणन्तथा ।
नमस्कारं न कुर्व्याद्यः प्रायश्चित्तो भवेन्नरः ॥
सभायां यज्ञशालायां देवतायतनेषु च ।
प्रत्येकानु नमस्कारो हन्ति पुण्यं पुराकृतम् ॥
उपविश्य नमेत् शूद्रो दीर्घायुर्ब्राह्मणो वदेत् ।
स शूद्रो नरकं याति ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् ॥
दूरस्थं जलमध्यस्थं धावन्तं मदगन्धितम् ।
क्रोधवन्तं विजानीयात् नमस्कारश्च वर्जयेत् ॥
पुष्यहस्तो वारिहस्तस्तेलाभ्यङ्गो जलस्थितः ।
आश्रीःकर्त्ता नमस्कर्त्ता उभयोर्नरकं भवेत् ॥”
इति कर्मलोचनम् ॥ * ॥
“मातुः पितुः कनीयांसं न नमेद्द्वयसाधिकः ।
नमस्कृत्याद्गुरोः पत्नौ भ्रातृजायां विमातरम् ॥”
यमः ।
“अभिवादयतः पूर्वमाश्रियं न प्रयच्छति ।
यदुष्कृतं भवेत्तस्य तस्माद्भागं प्रपद्यते ॥
खस्तीति ब्राह्मणे नृयात् आयाङ्गानिति राजनि ।
वर्हतामिति वैश्वेयुः शूद्रे त्वारोग्यमेव च ॥”
इति मलमासतत्त्वम् ॥ * ॥